

стѣше. Той заплаши, че ще ги разстреля до единъ, но по-рано ще трѣбва да се изловятъ всички. Многобройни патрули се разтичаха по разни посоки изъ селото.

Една българска конна дивизия наближаваше Кочмаръ. Ескадронътъ, който преди малко избѣга, бѣше довелъ още много други. Противоположността между дветѣ неприятелски войски, които заставаха една срещу друга, не бѣше само въ рода на оржжието. Наистина, една пехотна бригада въ походенъ строй е тежка и неповѣртлива маса, тя е и нѣкакъ слѣпа — не твърде надалечъ може да вижда и да знае какво става. При това ромънитѣ чакаха едно сражение точно по правилата на науката, методично и спокойно. А ония, които идѣха срещу насъ, малко инакъ разбираха работата си. Отколе и въ много войни тѣ бѣха изгорили въ огъня на биткитѣ всички книжни понятия за войната и знаеха само катехизиса, написанъ върху острието на саблитѣ имъ.

Дивизията се приближаваше непоколебимо, увѣрено и скрито. Ескадронитѣ пълзѣха като змии изъ долинитѣ, прикриваха се изъ храсталцитѣ и кукурузитѣ. Но въ очитѣ на ромънитѣ бѣха хвърлени части, които не мислѣха да се криятъ: това бѣха многобройни разезди и дозорни. Тѣ се разхвърчаха навсѣкжде, като орлякъ ястреби — досадни, нахално смѣли.